

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

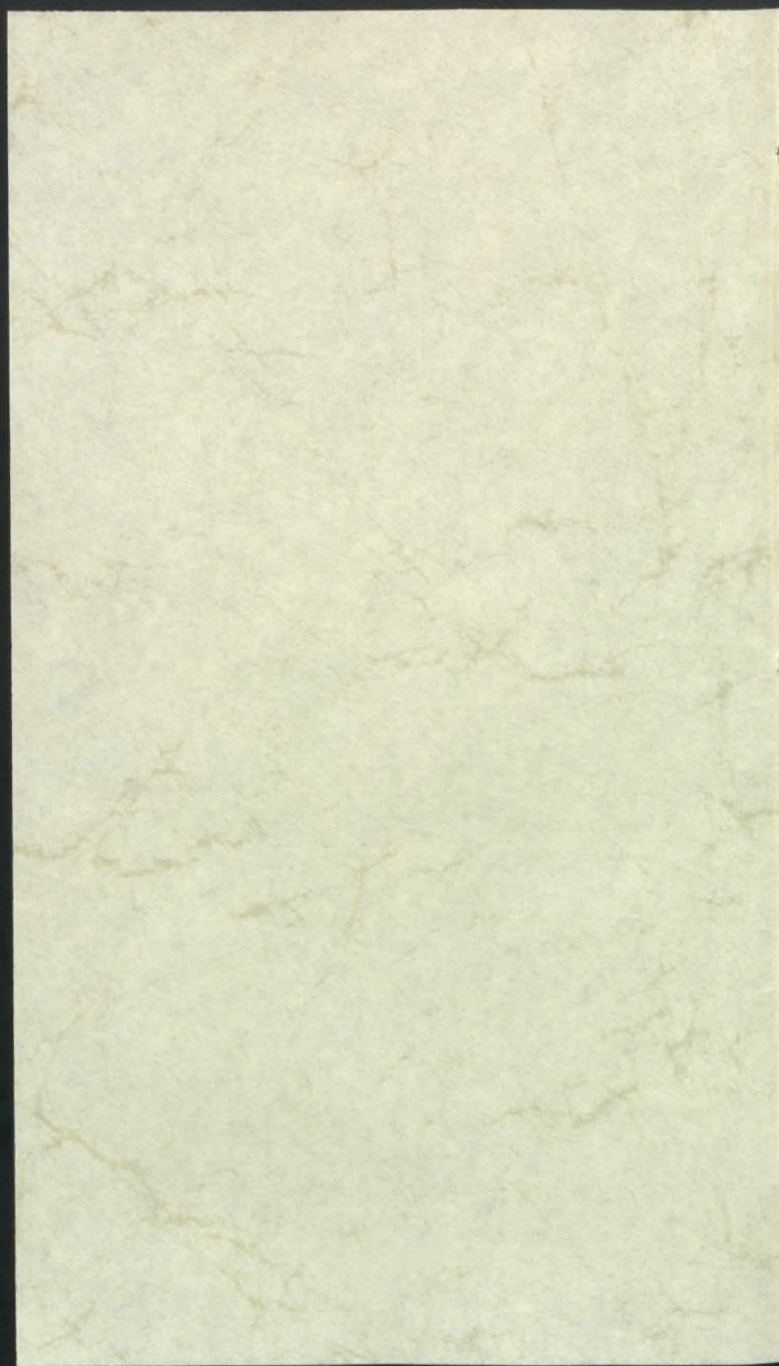
28. 1. 1. 1.

Department of Agriculture
Washington, D.C.

1917

1917

1917

— Twenne nya och wackra —

W i s o r,

författade af

Den ofärdiga och sjukliga unga flickan

Albertina Strand

i Fogdö socken.

Den första:

Det lyfter mig att sjunga, m. m.

Den andra:

Jag är en fattig flicka, m. m.

Strengnäs,
hos G. P. Westerlund, 1858.

Bev. Litt.
L. S.
Folklied

Det lyster mig att sjunga,
Fast werlden är mig tung,
Med bruten röst och tunga;
Jag är dock mycket ung.
Min fader hafwer bortrymt,
Min moder fattig är;
Men Gud som hjälpen sänder,
Han är min Wån så kär.

En afton jag i sällskap
Med några wänner gif,
Då jag midt uti natten
En syn der såda sig;
Ett tusen åttahundra
Och femtise man skref,
Då jag på Trettondagen
I sjusång lagder bles.

Som frympling ur min sjuksång
 Min moder ömt mig bar;
 Jag hade endast moder,
 Men knappast någon far.
 Jag hade ingen annan,
 An Gud i himmelen;
 Men ibland wänner alla
 Han är min bästa Wän.

Jag gick på mina kryckor
 Min första nattwardsgång;
 Ty kan man wäl bestinna,
 Att tiden war mig lång.
 Jag kunde sjelf ej sträfwä
 Den wägen långa nog,
 Dersför min ömma moder
 Till Herrans hus mig drog.

Det war uti en färra,
 Jag arma frympling satt;
 Ty gå jag icke kunde:
 Min kropp war alltför matt.
 Jag Läkarehjelp wäl söfte,
 Jag söfte qwiunnä, man,
 Jag reste upp till Stockholm,
 Men ingen hjelp jag fann,

Min Gud och Fader färe
 Han är min bästa wän,
 Han halp mig i min sjukdon
 Han hjälper mig wäl än.
 Men sjelf är jag att lifna
 Wid barn som äro små,
 Ty jag får nu ånyo
 Mig börja lära gå.

En ålber har jag hunnit
 Af omkring sjutton år,
 Och jag är soldatdotter,
 Som man nu weta får
 Jag sitter i min hydda
 Ännu rätt stilla här;
 Men Gud han mig beware,
 Han som min Fader är!

Gud skydde Eder alla
 I edra unga år,
 Att I fån friska wandra,
 Till dess I läggs på bår!
 I sen i mig exempel,
 Hur snart det illa går,
 Jag, som nu hafwer lidit
 Allt uti trenne år.

Jag kan ej här beskrifwa
 De plågor jag har haft,
 Ty de ha varit stora
 Och flydd är all min kraft;
 Det får jag nu erfara
 I mina ungdomsår,
 Ty jag har mycket lidit,
 Det hwar man wäl förstår.

Men nu jag tager affsed
 Och ber ett ömt farwål;
 Gud skydde Eder alla
 Till både kropp och själ!
 Jag är en fattig flicka,
 Som bor i Sörmeland,
 Och namnet, som jag åger,
 Är Albertina Strand.

Nu slutar jag min wisa,
 Nu ändrar jag min sång;
 Det står i Herrans händer,
 Om pröfningen blir lång.
 Jag tager därför affsed
 Och bjuder Er farwål!
 Jag kan ej längre sjunga
 Med sorg uti min själ.

Jag är en fattig flicka,
Som sitter i mitt tjäll;
Jag hafwer fattig moder men ej fader;
Det har jag ingen annan,
Än Gud i himmelrik,
Och derfor är jag ändå lugn och gläder.

Densamme Fadren utsändt
Sin Son för men'stors skull;
Han alla våra synder har rentwagit,
Han lidit martyrdöden
För min och allas synd,
Och all vår brist Han uppå sig har
tagit.

Han sagt: "om våra synder
Woro röda såsom blod,
Så skola de dock warda snöhwita."
Hwad kan oss mer då skada
Då Herren är så god?
Wi derfor böre uppå Honom lita.

Jag hafwer nu snart lidit
Allt uti trenne år,
Men jag har dock ej skäl uti att klaga;
Den bördan, Gud behagat
Att lägga uppå mig,
Gud låte mig med tålamod den braga!

Påt högfärd icke råda
 I eder unga själ,
 Ty wet' att Herren bor uti det höga;
 Och Han som pröfwar njurar
 Och ser i hjertan in,
 Han hafwer ett allseende öga.

Sag glad på mina kryckor
 Framleswer mina dar,
 Min lefnadsaston lugn jag will förbida;
 Ty när mitt trötta öga
 Slutts till på Guds behag,
 Då wet jag of, jag upphört har att liba.

I kunnen wäl besinna,
 Min sjukdom den war swår
 Och att jag lidit hafwer en stor pina,
 Ty sex ben ha wårkt ut ur
 Mitt swåra, djupa sår;
 Och berutas I können plågor mina.

Nog grämer det mig ofta,
 Att sitta i mitt tjäll,
 Då jag hör foglarne hur ljust de sjunga,
 De lofwa Gud i himlen
 Från morgon och till qväll,
 Och jag ser men'skor både gamla, unga.

På werldens wäg de löpa
 Så obekymradt fram,
 Liksom der aldrig wore någon fara;
 Men der finns både glädje
 Och der finns äfwen sorg;
 Det har jag i min ungdom fått erfara.

J forger och bekymmer
 Jag från min barndoms dar
 Har uppwert i min fars o. moders hydda;
 Och mina kära syskon
 De förja för min skull,
 Men jag wet att Herren skall mig skydda.

Han kläder allt på marken,
 Och blomman der hon står.
 Han säger sjelf att Salomo, så mäktig,
 Dock icke bar en klädnad,
 Som nu en blomma har,
 I fågring och i ostuldsdofst så präktig.
 Nu slutar jag min wisa,
 Nu ändar jag min sång,
 Och sist jag derför bedja får till Herran,
 Att han mig nådigt hjälper
 Och alla menniskor,
 Som finnas både närmare och fjerran.

Pris: 2 st. Banko.

1001851024

